

**Zarzuty i główne argumenty**

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE, gdyż zgodnie z tym przepisem to, co Komisja uważa za zaniechanie przez państwo podjęcia kroków w celu ściągnięcia należnych mu kwot, nie stanowi nowej pomocy państwa w rozumieniu art. 1 lit. c) rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiającego szczególne zasady stosowania art. 93 traktatu WE<sup>(1)</sup> ani zmiany istniejącej pomocy państwa. Ponadto nie występuje zwiększenie ogólnego ryzyka dla państwa; niemniej nawet gdyby miało to miejsce, również nie mogłoby stanowić podstawy zakwalifikowania rozpatrywanych okoliczności jako nowej pomocy państwa.
- 2) Zarzut drugi dotyczy naruszenia art. 263 ust. 2 trzecia alternatywa TFUE, w zakresie w jakim Komisja bez przytoczenia jakichkolwiek dowodów i podania powodów niesłusznie założyła, że okoliczność, iż państwo nie zażądało zwrotu należnych kwot, stanowi antykonkurencyjną korzyść dla spółki i dlatego jest niezgodna z rynkiem wewnętrznym.
- 3) Zarzut trzeci dotyczy wady proceduralnej, gdyż decyzja Komisji nie zawiera powodów, które doprowadziły do sformułowania przyjętych wniosków.
- 4) Zarzut czwarty dotyczy naruszenia art. 14 rozporządzenia (WE) nr 659/1999, gdyż w zaskarżonej decyzji nie podano ani wysokości kwoty, której zwrotu należy zażądać od skarżącej, ani odpowiednich odsetek według proporcjonalnej stopy ustalonej przez Komisję.

<sup>(1)</sup> Dz.U. L 83, S. 1.

**Skarga wniesiona w dniu 19 września 2011 r. — Streng przeciwko OHIM — Gismondi (PARAMETRICA)**

(Sprawa T-495/11)

(2011/C 347/67)

Język skargi: angielski

**Strony**

Strona skarżąca: Michael Streng (Erding, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat A. Pappert)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą był również: Fulvio Gismondi (Rzym, Włochy)

**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego

(znaki towarowe i wzory) z dnia 19 lipca 2011 r. w sprawie R 1348/2010-4 i przekazanie sprawy Czwartej Izbie Odwoławczej do ponownego rozpatrzenia; i

— obciążenie OHIM kosztami postępowania.

**Zarzuty i główne argumenty**

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Fulvio Gismondi

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „PARAMETRICA” dla usług z klas 36 i 42 — zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 6048433

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: strona skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: zarejestrowany w Niemczech słowny znak towarowy nr 30311096 „parameta” dla usług z klas 35, 38, 41 i 42

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: uwzględnienie sprzeciwu w całości

Decyzja Izby Odwoławczej: uchylenie decyzji Wydziału Sprzeciwów i oddalenie sprzeciwu

Podniesione zarzuty: naruszenie zasady 19 ust. 2 i 3 w związku z zasadą 98 ust. 1 rozporządzenia Komisji (WE) nr 2868/95 ze względu na błędne uznanie przez Izbę Odwoławczą, że przedstawione dokumenty zawierające kody WIPO INID nie są sporządzone w języku postępowania lub rozpatrywane łącznie z tłumaczeniem zawartym w piśmie z dnia 3 listopada 2008 r. nie stanowią „tłumaczenia” w rozumieniu zasady 98 ust. 1 rozporządzenia nr 2868/95.

**Skarga wniesiona w dniu 16 września 2011 r. — Evropaiki Dynamiki przeciwko Komisji**

(Sprawa T-498/11)

(2011/C 347/68)

Język postępowania: angielski

**Strony**

Strona skarżąca: Evropaiki Dynamiki — Proigmena Systimata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE (Ateny, Grecja) (przedstawiciele: N. Korogiannakis i M. Dermizakis, dikigoroí)

Strona pozwana: Komisja Europejska

**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Urzędu Publikacji Unii Europejskiej w przedmiocie odrzucenia oferty złożonej przez skarżącą spółkę w ramach zaproszenia do składania

ofert nr 10369 dotyczącym „modernizacji strony internetowej Europejskiego Urzędu Zwalczania Oszustw”, mającym na celu wdrożenie transzy 1 konkurencyjnej wielostronnej umowy ramowej nr 10224, a także stwierdzenie nieważności powiązanych decyzji Urzędu Publikacji, włączając w to decyzję o udzieleniu zamówienia publicznego zwycięskiemu oferentowi i wybranemu wykonawcy;

- zasądzenie od Urzędu Publikacji na rzecz skarżącej spółki kwoty 31 977 EUR tytułem odszkodowania;
- dodatkowo zasądzenie od Urzędu Publikacji na rzecz skarżącej spółki kwoty 20 000 EUR tytułem odszkodowania za utracone szanse oraz za uszczerbek na renomie i wiarygodności;
- obciążenie Urzędu Publikacji kosztami zastępstwa prawnego i innymi kosztami poniesionymi przez skarżącą spółkę w związku z niniejszą skargą.

### Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia przewidzianego w art. 100 ust. 2 rozporządzenia finansowego.
- 2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia specyfikacji przetargu poprzez posłużenie się kryterium udzielenia zamówienia publicznego z naruszeniem art. 97 rozporządzenia finansowego i art. 138 rozporządzenia wykonawczego.
- 3) Zarzut trzeci dotyczący oczywistych błędów w ocenie, niejasnych i pozbawionych podstaw komentarzy komitetu ds. oceny, zmiany kryteriów udzielenia zamówienia publicznego ujętych w pierwotnym ogłoszeniu o przetargu oraz nieprzekazaniu oferentom w odpowiednim czasie kryteriów dodanych *a posteriori*.

### Skarga wniesiona w dniu 27 września 2011 r. — Al-Aqsa przeciwko Radzie

(Sprawa T-503/11)

(2011/C 347/69)

Język postępowania: niderlandzki

#### Strony

Strona skarżąca: Stowarzyszenie Al-Aqsa (Herrlen, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat A. van Eik)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

#### Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (EU) nr 687/2011 w zakresie, zakresie w jakim dotyczy ono skarżącej;
- stwierdzenie, że rozporządzenie (WE) nr 2580/2001 nie ma zastosowania do skarżącej;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

### Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dziesięć zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący faktu, iż rozporządzenie wykonawcze nr 687/2011<sup>(1)</sup>, w zakresie, w jakim dotyczy ono skarżącej, narusza (zasadę) dobrej administracji wymiaru sprawiedliwości i (zasadę) ekonomii procesowej, z powodu odwołania od wyroku Sądu wydanego w dniu 9 września 2010 r. w sprawie T-348/07 Al-Aqsa przeciwko Radzie, które stanowi przedmiot postępowania zawisłego przed Trybunałem i z powodu decyzji niderlandzkiego ministra spraw zagranicznych z dnia 18 kwietnia 2011 r. w sprawie zastosowania Sanctieregeling Terrorisme 2007-II (ministerialnego zarządzenia w sprawach sankcji w dziedzinie terroryzmu) względem skarżącej.
- 2) Zarzut drugi dotyczący faktu, iż skarżąca nie jest objęta zakresem zastosowania Wspólnego Stanowiska<sup>(2)</sup>.
- 3) Zarzut trzeci dotyczący faktu, iż decyzja nie została podjęta przez właściwą władzę w rozumieniu art. 1 ust. 4 Wspólnego Stanowiska. Za decyzję właściwej władzy nie można uznać ani orzeczenia wydanego w dniu 3 czerwca 2003 r. w postępowaniu w sprawie zastosowania środków tymczasowych, ani decyzji z dnia 18 kwietnia 2011 r., w której uznano, że Sanctieregeling Terrorisme 2007-II ma zastosowanie względem skarżącej.
- 4) Zarzut czwarty dotyczący faktu, iż zdaniem skarżącej brak jest dowodu, że miała ona świadomość, wymaganą zgodnie z art. 1 ust. 3 lit. k) Wspólnego Stanowiska.
- 5) Zarzut piąty dotyczący faktu, iż nie można przyjmować, że skarżąca ułatwia (jeszcze) dokonanie aktów terrorystycznych, ponieważ wniosku takiego nie można wywieść ani z orzeczenia wydanego w dniu 3 czerwca 2003 r. w postępowaniu w sprawie zastosowania środków tymczasowych, ani z decyzji niderlandzkiego ministra spraw zagranicznych z dnia 18 kwietnia 2011 r. w sprawie zastosowania Sanctieregeling Terrorisme 2007-II względem skarżącej.
- 6) Zarzut szósty dotyczący naruszenia istotnych przepisów formalnoprawnych i przekroczenia (przez Radę) granic kompetencji przysługujących jej w zakresie oceny. Zdaniem skarżącej Rada niesłusznie zaniechała przeprowadzenia nowego postępowania wyjaśniającego i w ten sposób nie wywiązała się ze spoczywającego na niej ciężaru dowodu jeżeli chodzi o wydawanie decyzji dotyczących ponownego zastosowania (środków).
- 7) Zarzut siódmy dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności.